

нитъ дървета и захвана да яде хлѣбъ съ зелени ябълки.

Изведнажъ ужасенъ викъ го накара да скочи. Той погледна и позна жената, която му бѣше отказала кжсче хлѣбъ презъ зимата. Тя викаше за помощъ: въ рѣкичката бѣше паднало момченцето и водата го отнасяше.

Ковачето се колеба единъ мигъ, после бързо остави китарата си и като съблѣче скжсаната си куртка, то се хвърли въ водата. Като замахна два пжти съ ржце, то хвана момченцето, което не бѣше успѣло още да глътне вода и го изнесе на брѣга.

На виковетъ на жената се бѣха притекли всички, които живѣеха въ замъка. Тѣ наобиколиха Жанъ-Жана, но той се отдѣли на страна и захвана да се облича. Жанъ-Жанъ се готвѣше вече да си трѣгне, когато майката, още развълнувана, му подаде кесия съ пари.

— Благодаря Ви, госпожо, каза Ковачето. — Азъ не вземамъ пари за услугитъ си.

— Влѣзъ поне въ замъка. Ти цѣлъ треперишъ.

— Благодаря, госпожо, азъ ще „поиграя“ на слънце. . . Това ще ме стопли.

И като си надѣна фуражката, Ковачето се отдалечи пѣйки.

Господарката на замъка стоеше като замаяна и сълзи течеха по лицето ѝ.

Превелъ Чичо Ваню.

Главоблъсканица.

Десетъ пжтника се отбили въ единъ хотелъ, за да пренощуватъ. Всѣки единъ отъ тѣхъ пожелалъ да има отдѣлна стая. Притежательтъ на хотела билъ много затрудненъ, защото разполагалъ само съ 9 свободни стаи. Той повикалъ прислужника на хотела и го попиталъ, какъ могатъ да се настанятъ пжтницитъ. Прислужникътъ билъ хитъръ човѣкъ. Той казалъ на пжтницитъ: „Ако двама отъ васъ, господа, благоволятъ да почакатъ нѣколко минути въ първата свободна стая, азъ ще намѣря свободни стаи за всички ви“.

Пжтницитъ се съгласили.

Прислужникътъ отвѣлъ двама отъ пжтницитъ въ първата стая. Въ втората стая той настанилъ третия пжтникъ